

Micul Iosif

Micul Iosif

2006 by **GBV-DILLENBURG**

Editura Fundației THEOPHILE

MICUL IOSIF

Cele povestite aici s-au întâmplat în Elveția în iarna grea a anilor 1916-1917, când bântuia o foamete cumplită. Mulți copii rătăceau din sat în sat, cerșind o bucată de pâine sau căutând de lucru; unii erau secerăți de moarte din cauza foamei, iar alții erau izgoniți din casele părinților lor.

Unul din acești sărmani cerșetori, un băiat pe nume Iosif, se îndrepta spre poarta unei gospodării situate la marginea unei localități, sperând că va găsi un adăpost peste noapte.

Fața lui palidă și tristă arăta câtă foame îndura-se. Afară era frig, iar el era îmbrăcat numai cu o bluză pestriță, subțire, ruptă prin unele locuri. Pe umeri avea o traistă la care ținea foarte mult. Când se apropie de poarta gospodăriei, apărură un câine mare care, ieșind de sub un șopron, lătră furios la el. Copilul se dădu înapoi speriat, dar, văzând că animalul era legat, prinse curaj și intră în curte.

O slujnică, numită Margareta, auzind câinele lătrând, ieși în curte, Iosif, tremurând de frică, o rugă să-l lase să doarmă peste noapte undeva prin grajd. Slujnica își întrebă stăpânul și, cum acesta era bine dispus, îngădui băiatului să rămână acolo peste noapte și îi porunci Margaretei să-l conducă în grajd și să-i facă un culcuș în fân; apoi îi dădu și două mere pentru băiat.

După ce rămase singur, Iosif îngenunche și li mulțumi lui Dumnezeu pentru purtarea de grijă, apoi mancă cele două mere și adormi.

Dar cine era Iosif? De unde venea? Era fiul unui muncitor cărămidar sărac, care până atunci își întreținuse cu greu familia din munca lui. Dar, când a venit anul acela de foamete, n-a mai putut câștiga pâinea necesară pentru familie, soția lui a murit din cauza mizeriei și a lipsei de hrană, iar el a căzut grav bolnav. Amândoi au fost credincioși și și-au crescut copiii în teamă de Dumnezeu. În mod deosebit, mama a avut pe inimă mântuirea copiilor și, de mici, le-a arătat calea spre Domnul Isus și dragostea Lui pentru păcătoși. Iosif era cel mai mare dintre copii și o iubea foarte mult pe mama lui. Îi plăcea mult când îl chema și se rugau împreună. Datorită bolii, mama și-a dat seama că nu mai are mult de trăit și l-a chemat pe Iosif lângă patul ei și i-a dat Biblia, spunându-i: „Scumpul meu copilăș, această Biblie este singura moștenire pe care ți-o las. Eu plec la Domnul Isus și nu te mai pot învăța cum să-l urmezi. Citește cu atenție Biblia și urmează-L pe Domnul, pentru că El nu te va părăsi niciodată, ci te va binecuvânta și va fi

Păstorul tău." Apoi ma-ma și-a luat la revedere de la toți cei dragi și a doua zi a murit Cât a plâns sărmanul Iosif Ni-meni nu-l putea mângâia

Iosif a îndurat de multe ori foamea și frigul, dar despărțirea de scumpa lui mamă l-a doborât Tatăl nu-și mai putea ține copiii lângă el. pentru că era bolnav și aștepta să moară Astfel, Iosif s-a văzut nevoit să plece de acasă Și-a făcut o traistă, și-a pus Biblia în ea, și-a luat rămas bun de la toți și a pornit la drum copleșit de tristețe După o bună bucată de drum, a început să simtă oboseala și să-i fie foame. S-a oprit la marginea drumului și l-au podidit lacrimile Un țăran care trecea pe aco-lo a fost înduioșat de lacrimile lui și, aflând de suferințele prin care trecuse copilul, l-a cuprins mila și l-a luat acasă, potolindu-i foamea cu o bucată de pâine și un mic pahar cu lapte. Înzdrăvenit și mângâiat. Iosif și-a urmat drumul și Dumnezeu a tăcut ca întotdeauna să se găsească persoane care să-l ajute

După aproape opt zile a ajuns pe malul lacului Konstanz. Această apă l-a uimit foarte mult și, ne-putând să o treacă, a mers pe malul ei până a ajuns la râul Rin, lângă Germania, la o cascadă cu numele „Schaffhausen”; fără să vrea, s-a oprit în fața acesteia și parcă nu se mai sătura să o privească; privind-o, pentru moment a uitat că nu mai are părinți și frați. Acolo erau și niște muncitori germani într-o excursie și l-au invitat la masa lor. Aceștia i-au spus că orașul Biel se află mai jos, pe malul râului Rin, iar Iosif s-a bucurat foarte mult, pentru că a auzit că în acel oraș se găseau foarte mulți oameni bogați, buni și miloși, Iosif spera ca, odată ajuns în Biel, să se sfârșească și suferința lui.

A plecat plin de speranță și mare i-a fost bucuria când a zărit în depărtare turnurile bisericilor din Biel. Sfârșit de oboseală și de foame, s-a hotărât să intre în oraș a doua zi; iată de ce acum se oprișe la poarta acelei gospodării. La poartă a fost primit de Margareta, care l-a condus în grajd, i-a pregătit un culcuș și apoi a plecat la treburile ei.

A doua zi, Iosif se trezi dis-de-dimineață, chiar când Margareta intra în grajd să mulgă vacile. La rămase foarte mirată de cântecul creștinesc pe care îl cânta Iosif în ieslea cu fân. Apropiindu-se sfioasă de el, îi dădu „bună dimineața" cu un zâmbet prietenesc, apoi, din vorbă în vorbă, află trista lui poveste Cu inima frântă de milă, îi spuse:

- Dragă Iosif, am să-l rog pe stăpânul meu să te găzduiască aici, pentru că este de lucru și pentru tine. Vrei?

- Cum să nu!

Câtă mulțumire I-a adus Iosif lui Dumnezeu când Margareta i-a spus vestea stăpânului care a aprobat să fie angajat la acea mare gospodărie, ca să-și câștige pâinea prin munca lui

Însă acea gospodărie a fost pentru Iosif o școa-lă de suferință și mai mare Stăpânul mai avea doi slujitori, mai în vârstă decât Margareta, care erau oameni răi. Iară milă și tară teamă de Dumnezeu. Din gura lor ieșeau înjurături rușinoase, pe care Iosif era nevoit să le audă.

Pe când erau împreună la masă, Iosif și-a împreunat mâinile ca să-l mulțumească lui Dumnezeu, dar cei doi slujitori au început să râdă și să-și bată joc de el Sărmanul Iosif S-a îngrozit și s-a întristat atât de mult, încât l-a podidit plânsul. Dar Margareta l-a mângâiat și i-a muștră aspru pe slujitori.

Seara, Iosif a fost nevoit să doarmă în aceeași cameră cu slujitorii cei răi. Până atunci nu se culcase niciodată fără să se roage Domnului, dar acum se temea cumplit de acei slujitori. Încât intră repede sub pătură și ascultă cu groază vorbele lor rușinoase și greu de suportat, până ce aceștia adormiră Apoi se sculă ușor, îngenunche lângă pat și începu să se roage.

- Cine-i acolo strigă unul din slujitori, trezit din somn.

Descoperind că era Iosif, se aprinse de mânie și îl amenință că îl aruncă pe fereastră. Se trezi și celălalt și se năpustiră asupra lui, gata să-l arunce pe fereastră. Sărmanul Iosif plin de frică, se refugie sub pat și rămase acolo până se făcu ziuă.

Când cei doi slujitori ieșiră din cameră, ieși și el de sub pat. se rugă în grabă, apoi își luă traista pe umeri și se îndreptă spre poartă.

În curte se întâlni cu Margareta, care îl întrebă de ce și-a luat traista cu el. Atunci pe Iosif, fără să spună o vorbă, îl podidi plânsul. Cu multă greutate, ea îl înduplecă să nu plece, promițându-i că va avea grijă de el, ca și când ar fi fratele ei 11 rugă să o ajute să dea fân la vite; apoi Margareta mulse vacile.

- Ce ai în traistă. Iosif? întrebă Margareta.

- O Biblie, singura moștenire lăsată de scumpa mea mamă. O port întotdeauna cu mine și. când sunt trist, găsesc mângâiere în ea.

- Știi să citești

- Sigur. La început m-a învățat mama, apoi am fost la școală.

Margareta dori să vadă și ea Biblia și îl rugă pe Iosif să-i citească ceva din ea li citiți din Evanghelia după Ioan, capitolul 3. Margareta nu știa nimic despre Biblie și asculta cu atenție ceea ce citea micul Iosif. După ce a muls vacile, i-a spus lui Iosif ce are de făcut și a plecat.

Ziua a trecut în liniște. Seara, stăpânul și cei doi slujitori s-au dus la petrecerile lor obișnuite, iar Margareta l-a chemat pe Iosif în camera ei și l-a rugat să-i mai citească o dată locul din Evanghelie. Iosif a făcut-o bucuros. Se apropia ora de cul-care și Iosif se gândea cu groază că va trebui să doarmă în aceeași cameră cu cei doi slujitori. Dar aceștia au venit frânți de oboseală și de băutură și au uitat de el.

Au trecut câteva zile. timp în care Margareta s-a arătat foarte îngândurată și neliniștită. Când a venit duminica, cei doi slujitori au dormit mai mult ca de obicei, însă Iosif s-a trezit de dimineață și a dat fuga la grajd, unde era Margareta, preocupată cu munca ei HI a rugat-o să-i dea voie să citească ceva din Biblie și, la încuviințarea ei. a citit din Evanghelia după Ioan, capitolele 18 și 1), despre răstignirea Domnului Isus. Margareta, mișcată mult când Iosif a ajuns la versetul „Când a luat Isus oțetul, a zis «S-a isprăvit» Apoi Și-a plecat capul și Și-a dat duhul", l-a întrebat:

- Cum a îngăduit Dumnezeu, ca Omul despi-care citești acolo să moară de o moarte așa de chinuitoare și groaznică.

- Domnul Isus a mers de bunăvoie la moarte, ca să ne scoată de sub puterea păcatului și a morții. iar pentru aceasta a trebuit să-Și verse scumpul Său sânge, a răspuns Iosif Vezi cât de mult ne-a iubit Domnul Isus" A suferit în locul nostru moar-tea pe cruce, ca noi să fim iertați și să nu mai su-ferim chinurile veșnice, ci să fim cu El înaintea lui Dumnezeu, în cer, curați și fără vină

- Crezi că și eu aș putea să merg în cer" a între-bat Margareta

- Fiindcă Dumnezeu te iubește. El a îngăduit să ajung aici cu Biblia mea, primită de la mama. Cine vine la Domnul Isus este iertat de tot trecutul său, de păcate și are siguranța că va fi cu Mântuitorul în cer, a răspuns Iosif.

- Iosif, oare m-ar asculta Domnul Isus și pe mine, dacă L-aș ruga?

- Cum să nu! Domnul Isus este peste tot Chiar și acum. Mântuitorul ne aude și ne vede, pentru că El cunoaște și cercetează inimile noastre

Margareta rămase pe gânduri. Simțea că ceva îi mistuie inima. Parcă îi lipsea ceva, dar nu știa ce. A luat găleata cu lapte și a plecat, dar n-a avut liniște. Umbla încoace și încolo, parcă negăsindu-și locul. Simțea o mare apăsare pe inima ei. În cele din urmă, împinsă parcă de o putere nevăzută, se retrase într-un ungher și, căzând în genunchi, strigă în hohote de plâns: „Domne Isuse, ai milă de mine și scapă-mă, ajută-mă să nu mă pierd în păcat!” S-a luptat mai mult timp în rugăciune, până când, la un moment dat, a dispărut orice urmă de întristare și întreaga ei ființă a fost cuprinsă de o mare bucurie. Domnul Isus i-a ascultat rugăciunea și i-a trimis pace în inimă, dăruindu-i o mântuire veșnică.

Stăpânul și cei doi slujitori și-au petrecut du-minea în felul lor, iar Iosif a fost fericit că a putut să citească „printre picături” și să se roage în liniște. La prânz, cei doi slujitori au venit acasă și s-au așezat pe o bancă în fața porții, jucându-se cu o namilă de câine, Iosif tocmai era chemat la masă și trecea cu sfială prin dreptul lor. Când l-au văzut pe cei doi slujitori, au început să-l bată joc de el. Unul dintre ei, cel care ținea câinele între genunchi, i-a zis:

- Ia ascultă, măi Iosif! Te-ai rugat astăzi lui Dumnezeu?
- Ia vino încoace și spune-mi, a zis celălalt.

De frică, Iosif a rămas ca o stană de piatră, dar în inima lui se ruga lui Dumnezeu.

- Hai să-l facem popă, a spus celălalt.
- Ia spune, părinte, noi vom merge în iad! și au izbucnit în hohote de râs.

Dar Iosif tăcea. Atunci au strigat și mai tare.

- Nu răspunzi? Fii atent! Ori ne spui dacă mergem în iad, ori, dacă nu răspunzi, dăm drumul la câine pe tine.

Sărmanul Iosif tremura ca o vargă. De frică, în cele din urmă, a fost nevoit să le spună:

- Veți merge în iad, pentru că în cer nu pot intra niște oameni ca voi.

Răspunsul a căzut ca un trăsnet peste ei, care erau niște nelegiuîți, și, în loc să le dea de gândit, au devenit și mai furioși:

- Așa? Bine, domnule Iosif! Dacă noi mergem în iad, să știi că și tu ai să mergi cu noi. Pregătește-te și spune după mine această înjurătură. Și a rostit niște cuvinte urâte la adresa lui Dumnezeu.

- Repede, repede, au poruncit ei.

Apoi a urmat o scenă înspăimântătoare. Nefericitul copil s-a făcut galben la față și tremura tot, dar Domnul era cu el și îl întârea, pentru că, deși era amenințat, le-a răspuns că niciodată buzele lui nu vor rosti astfel de cuvinte.

Atunci, acei oameni răi l-au amenințat din nou, întărâtând câinele și apropiindu-l de el, gata, gata să-l înhațe. Câinele, întărâtat peste măsură de mult, s-a smuls din mâna celui care îl ținea și a tă-bărât asupra copilului. Degeaba l-au strigat ei! Era prea târziu Copilul a încercat să se apere, dar nu a reușit Câinele i-a sfâșiat carnea de la o mână de sus până jos și sângele curgea șiroaie Abia atunci, acei oameni răi și-au dat seama ce au făcut, iar copilul a căzut în nesimțire. L-au ridicat, i-au legat rănilor, dar nu și-a revenit După un timp și-a revenit, dar țipetele îngrozitoare ale copilului au ajuns la urechile stăpânului, căruia, văzând cele întâmplate, i s-a răspuns că băiatul a întărâtat câinele și că acesta, furios, a rupt lanțul și a tăbărât asupra lui. Stăpânul i-a înjurat pe slujitori, a lovit câinele cu piciorul și a chemat-o pe Margareta să-l panseze cu atenție și să-i frece mâinile cu oțet. Fata a rămas foarte îndurerată când a aflat despre ce era vorba. L-a dus în camera ei și i-a acordat toate îngrijirile necesare, dându-și toate silințele să-l re-aducă la viață După multă trudă a izbutit, bucurându-se nespuse de mult Toată noaptea a stat la capul lui Iosif și a observat că, deși el n-a dormit deloc, era foarte liniștit și doar suspina din când în când, din cauza durerilor.

Dimineața, toată mâna era umflată, însă durerea se mai atenuase. S-a putut scula din pat și s-a plim-bat prin cameră, însă tremura tot și era palid Stă-pânul, care de obicei era foarte aspru, a poruncit Margaretei să-l îngrijească cu atenție. Cei doi sluji-tori intrau din când în când în cameră, prefacându-se că au câte o treabă, dar trăgeau cu ochiul spre co-pil, și apoi ieșeau grăbiți Conștiința lor încărcată nu le dădea pace. După câteva zile, durerile erau când mai mari, când mai ușoare, și copilul slăbea și nu avea poftă de mâncare. Pe când Margareta îi pansa rănilor, a observat pete negre pe mâna um-flată și a rămas încremenită, pentru că cangrena apăruse la întreaga mână. Deznădăjduită, s-a apro-piat de patul lui și l-a întrebat:

- Cum te mai simți, dragul meu?
- Cred că în curând voi fi foarte bine, a răspuns el liniștit.

Margareta a crezut că el nu știe în ce pericol se află și l-a întrebat din nou

- Ce vrei să spui

- Eu știu că în curând voi muri și că voi merge la Mântuitorul meu. unde este mama care mă așteaptă cu dor, a răspuns Iosif liniștit

- Și nu te temi de moarte? a mai întrebat ea.

- N-aș dori să o văd sau să stea lângă mine, însă nu mi-e frică de ea, pentru că știu că Domnul Isus nu mă va lăsa să fiu dat pradă morții și abia atunci voi învia cu adevărat. în curând voi ti cu El acolo unde nu este decât fericire și glorie, lângă scumpa mea mamă. Te rog, citește-mi ceva din Biblie!

Traista în care se afla Biblia era sub pernă Ea a luat-o și a citit locul indicat de Iosif: „Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea stânță, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei" (Apocalipsa 21.2).

- Ah. ce minunat, a spus Iosif. Sunt fericit că voi putea privi cetatea lui Dumnezeu când voi fi în cer, unde mă voi întâlni cu mama și cu toți sfinții lui Dumnezeu și cu Domnul Isus Hristos. Aștept acum, prin suferință, să-mi fie semnat pentru veș-nicie pașaportul de intrare în țara mea. Margareta a început să plângă și totodată se simțea și fericită lângă patul de moarte al călătorului care se pregătea pentru cer.

Pentru câteva clipe s-a făcut o tăcere adâncă, apoi Iosif a spus:

- Te rog ceva. domnișoară. Spune-le celor doi slujitori că i-am iertat din toată inima mea, care mai bate puțin M-am rugat Domnului Isus să nu le țină în seamă păcatul.

- Până atunci. Margareta crezuse într-adevăr că acel câine se dezlegase singur și sărise asupra lui Dar a rămas uimită când a aflat adevărul Și Iosif a rămas mâhnit, văzând că fata nu știa nimic Când Margareta a vrut să-i spună stăpânului cine a provocat nenorocirea lui Iosif, el i-a interzis categoric, vorbindu-i despre o pildă a Domnului Isus. Margareta a trebuit să-i promită că îl va asculta și nu a spus nimic stăpânului Din momentul acela, starea sănătății lui Iosif s-a înrăutățit. încât a căzut în nesimțire Margareta a crezut că era vorba de un somn binefăcător și s-a culcat și ea Dar, către ora trei noaptea, a fost trezită de țipetele de durere ale lui Iosif A aprins lumina și l-a văzut pe băiat în dureri cumplite. L-a frecționat puțin și s-a mai liniștit A profitat de acest moment și a fugit să-i spună stăpânului. Când a venit acesta, Iosif era din nou în chinuri Stăpânul nu știa nici el ce să-i facă, iar Margareta a alergat la cei doi slujitori, ca să vină să-și vadă isprava

Când au intrat în cameră. Margareta le-a spus „Veniți mai aproape, poate este bine să vedeți cum moare Iosif!” S-au apropiat mai mult, de frică, pentru că era stăpânul lor acolo.

- Și-a făcut-o singur, a bolborosit stăpânul.

Dar copilul, cu o ultimă efort, și-a rotit privirea de jur împrejur, parcă vrând să mulțumească pentru găzduirea ce i s-a făcut și pentru onoarea de a fi toți lângă el la plecarea spre cer. Apoi a privit-o pe Margareta și, cu un ultim cuvânt, i-a spus: „Mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine!” Fata a izbucnit în plâns. Iosif și-a luat la revedere băiguind ultimele cuvinte: „pace... Isus... cer”. Întorcându-și privirea către cei doi, a murmurat ceva cu un zâmbet duios de iertare. A încercat să le întindă mâna rănită, dar n-a putut. Doar cu o mișcare ușoară de buze, a spus: „V-am iertat. Rugați-vă și nu-L mai înjurați pe Dumnezeu.” Puterile l-au lăsat. Și-a plecat capul într-o parte și a adormit în pace. Margareta se îneca de plâns, stăpânul a ieșit și el afară plângând, iar cei doi slujitori s-au retras rușinați, fără să spună o vorbă.

După câteva zile, acela care întărâtase câinele a plecat pe furiș, fără să se știe unde. Dar stăpânul și celălalt slujitor n-au putut uita nenorocirea micului Iosif și s-au întors la Dumnezeu. De atunci, Biblia lui Iosif a ajuns bunul cel mai de preț în casa stăpânului, iar casa lui a devenit cu timpul o binecuvântată casă de adunare, unde multe suflete au ascultat Cuvântul lui Dumnezeu, iar unii au fost mântuiți